Ч. 15. Пятниця 2 лютого (19 січня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число **2** с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Італіянско-турецка війна. — Хіньска ворохобня. — Клопоти в Портуґалії.

Як з Відня доносять, деякі Виділи кравеві і намістництва просили правительство о продовжене соймових сесий до марта. Супротив того можлива річ, що рада державна збере ся аж дня 4 марта.

Дальше доносять з Відня, що ґр. Штірґк конферував оногди з українськими послами др. К. Левицким і др. Петрушевичем, а вчера з послом Диямандом в справі виборчої реформи в галицкім соймі.

„Die Zeit“ доносить, що акция ґр. Кіна в цїли дальшого веденя нарад в угорскім соймі захитана, бо партия Юста в наслідок відкиненя еї жадань о представительство в кабінеті грозить новою обструкциєю.

Нагінка італіяньских воєнних кораблів на торговельні і почтові кораблї инших держав, підозрівані о перевіз воєнної контрабанди, тревав дальше. Не єсть она самоволею командантів італіяньскої фльоти, але заряджена італіяньским правительством, яке хоче недопустити тим способом, щоби Турки в Тріполітанії заосмотрювали ся в оружиє та амуніцию. Заряджене то не осягає своєї цїли, а в додатку наразило Італїю на немилі спори з иншими державами.

Особливо немиле є для публичної опінії в Італії непорозуміне з Франциєю, яке повстало наслідком занятя корабля „Мануба“ і забраня до неволї 29 Турків. То непорозуміне урядово вже полагоджене; італіяньскі власти мусїли видати тих воєнних бранців яко невойскових, що находять ся лише в службі „Червоного півмісяця“ і певно вже самі не сумнївають ся, що сей турецкий відділ санітарний справді дістане ся до турецкого табору в Тріполісі, щоби злагіднювати наслідки кровавої війни. Францускe правительство зобовязало ся піддати тих Турків точному іспитови з медицини і з обовязків санітарної служби, щоби пересьвідчити ся, чи се справді лікарі і санітети. Але що до сего нема вже найменшого сумніву, бо італіяньскі власти самі вже піддали були їх такому іспитови, який Турки мали сьвітло зложити.

Тимчасом француска опінія все ще обурена на Італіянців за непокоєне французских кораблїв. Бо кілька днів по занятю „Мануби“ італіяньскі кораблі заняли инший французский корабель „Тавіняно“. Тут підозріне Італіянців показало ся зовсім безосновним, бо „Тавіняно“ не віз ніякої контрабанди і на другий день его випущено. Тепер францускe правительство зажадало від Італії відшкодованя за втрати, які потерпіли властителї згаданих кораблїв за перерване їх подорожи. Крім того Франция віддячила ся в инший спосіб Італії, бо французскі власти в Тунісї заборонили продавати Італіянцям і вивозити до Тріполітанії верблюди, так дуже потрібні італіяньскій армії, без котрих про похід в глубину Тріполітанії не можна й думати.

Менше клопоту вробить італіяньскому правительству справа австрийского корабля „Бреґенц“. З ревізиї, яку італіяньский воєнний корабель „Вольтурно“ перевів перед кількома днями на Червонім мори, Італіянці можуть бути зовсім вдоволеними. Тут дістало ся справді в їх руки чотирнацять турецких вояків, котрі з Ємену в Арабії їхали до Тріполітанії, а між ними також один турецкий полковник, що як досьвідчений партизант мав обняти команду над більшим відділом Арабів. Вправді і тут леґальність того італіяньского забору є ще сумнївна, бо ті турецкі офіцири всїли на поклад „Бреґенциї“ в Адені, отже в пристани невтральній і тому могли числити на опіку Австриї, тим більше, що не зрадили цїли своєї подорожи. Однак здасть ся, що австро-угорске правительство не виступить з острійшими закидами і що ті Турки не уйдуть перед італіяньскою неволею.

Також вісти, що надходять з Тріполісу, викликують в Італії чим раз більше зденервоване. Фактом є, що від дня здобутя Аін Зари воєнна акция не посунула ся анї на крок. Іта

Октава.

(З російского — Гн. Потапенка).

(Дальше).

І щоби сказати се, збере всю свою силу і прибере як можна низкого тону. Преосьвященний розсьміє ся і потім довго вістає ся в добрім настрою. Лучає ся навіть так, що коли він дуже гнївав ся, а тут треба викласти єму якусь там справу, то Шакалова навмисне відсилали до него і він ішов, коли архиєрей був на проходї у своїм саді і удавав, що стріє ся ніби случайно. Заходила звичайно розмова, а наслідком еї був добрий гумор архиєрея, — тоді викладали цїлу справу і усе кінчало ся добре.

Але і се ще не все. До Шакалова чув вдячність цїлий причет катедральної церкви, почнаючи від головного протопопа, а кінчачи остатним паламарем.

Адже не хто инший, як він, збирав на празники повну церкву людий, приманюючи богомільців з инших парафій. Се було досліджено без сумніву. Одного разу Федір Гнатєвич занедужав і пролежав місяць, — і щож? Зараз помітили, що богомольців стало менше в катедрі. Ні, що не кажіть, а октава у хорі важна річ, дуже важна річ. Так, вкінци і сам ґубернатор.... А в тім се буде видко далї.

Отож, Вертоградов, постановивши уступити в дечім, поїхав на вздогін за Шакаловом. Часу у него було мало. Після рахунку, на усї розмови у него лишало ся не більше, як чверть години. І він цїлу дорогу обмірковував, з якого боку кориснійше буде приступити до него. Він готовий був уступити богато в дечім, але не у всім. Тут мабуть, дотикнутись самого головного питаня і розповісти, що було причиною вражнечі між двома такими потрібними елементами архиєрейского хору.

Про се легко догадати ся, що се була жінка.

Так, без сумніву, се була жінка, котру звали Мартою Ілінишною. Се була досить відома в містї особа і до того дуже поважана і шанована. Небіжчик, муж еї, — сухітник — міщанин Арефій Поспелов, мав корінну крамницю, котру і їй лишив у спадщині. Она повдовіла дуже скоро. Їй було тепер всего 28 лїт, а що она була гарна і мала біле та повне тіло, се признавали всї.

Охоту до хорового співу Марта Ілінишна виплекала ще за покійного мужа. Той не дуже се любив, але будучи залюбленим в Марії, попускав їй сю пристрасть і навіть заохочував. По его смерти хоровий спів для Марти потрохи став уособлятись в двох репрезентантах хору: в діріґентї Вертоградові і в октавістї Шакалові. Господь знає, чому она вибрала сї дві супротилежности — бо у Вертоградова був зовсім тоненький голосок, навіть і не тенор, а просто тоненький голос. Мабуть се вийшло зовсім случайно.

Але усї помітили, що Марта Ілінишна ставала в церкві дуже близько крилоса і уважно дивила ся то на діріґента то на октависта. Конче треба пояснити, що она почала се робити не скорше, як скінчило ся шість тижнїв від смерти еї чоловіка. А тоді діріґент і октавіст почали бувати у неї, випивати і закушувати. З початку робили они се тихо, а потім зрозуміли, що они вороги, стоять оден другому на дорозі до щастя. А щастє складало ся з того, щоб дістати руку і серце Марти, а разом з тим і корінну крамницю.

Почала ся таємна ворожнеча. Діріґент присікував ся до октавіста де тілько міг, а сей держав себе незвичайно, знаючи, що тим допікає діріґентови. Возьме, і серед якогось співу, де конечно потрібна октава, почне навмисно кашляти, а в хорі тоді виникає прогалина. Вертоградов се бачить і розуміє, в чім тут річ, але сказати нічого не може, бо кашляти — леґальне право кождого чоловіка.

Від того часу они і до Марти почали ходити не рівно: оден виходить, другий заходить. Але що шанси їх обох були доволї значні, нї оден не зважив ся осьвідчити ся. Сама Марта приємно вагала ся між діріґентом а октавістом і так ласкаво приймала у себе як того

лїянцї займають все ще лише вузку прибережну полосу, але й тут не суть безпечні перед турецко-арабскими атаками, які повтаряють ся що день. Перед кількома днями — як ми то вже доносили — Турки та Араби ударили знов на Аін-Зару і хотяй уступили, завдали італїяньскій залозї дймаючі втрати. Оаза Ґарґареш, з якої перед двома тижднями виперто Італїянцїв, вернула назад в їх руки, але й тут італїяньскі вояки не мають спокою.

Дня 29 м. м. минув реченець розему, який заключили між собою обі воюючі сторони в Хінї. Поки що годі зміркувати, як властиво уложить ся дальший хід подій, бо вісти які надходять звідтам, хаотичні і суперечні. Все таки певна річ, що ворохобники рішились вести дальшу війну против династиї. Сьвідчить про те телеґрама, яку Вутінфан вислав дня 29 м. м. до корони з домаганем, щоби сейчас абдикувала, инакше на другий день повстанцї відновляють военну акцию. В звязи з тим ультіматум з Пекіну наспіла вість, що ґенерал републиканьских войск Лїгун-ген розпочав марш з Вучану на північ. Доси династия не абдикувала і домова війна розпочала ся на ново.

Сторонники династиї не знають, що їм властиво діяти. Деякі ґенерали цісарских войск мали звернути ся до престола телеґрафічно з домаганем, щоби абдикував і то знак, що републиканьска течія захоплює вже терен на півночи. Однак бувший реґент кн. Чун назвав сю телеґраму фальсифікатом і скликав манджурских і монгольских князїв на нараду, що була дуже бурлива. Остаточно князї заявили ся против абдикациї та за веденєм дальшої війни, уважаючи републиканцїв занадто слабими, щоби перед ними уступати. Однак цісарева вдова мала на те не згодити ся і радила переговорювати з републиканцями о продовжене роз'єму.

В Пекінї розійшла ся чутка, що хіньскі та монгольскі князї зажадали на тайній нарадї в палатї цісаревої вдови звернути ся до Японії з просьбою о поміч. Цісарева на се згодила ся і дала князям відповідну повновласть в тім дусї. Дізнавши ся про те, Юаншікай подав ся до димісиї. І звідси взялась ненависть князів до Юаншікая та замах, який виконано на него.

Після тих самих вістий князї розпочали вже лїквідацию своїх маєтків. Великі париські фірми мали вже закупити велику скількість перел за кілька мілїонів таелїв. Є там між иншим чорнї перли, які цісарска родина мала від 200 лїт.

В послїдних днях японьска фльота прибула до Порт-Артура, щоби там перезимувати. Однак здаєть ся, що ходить тут о інґеренцию в хіньску домову війну. В чию користь, можна зміркувати з того, що члени хіньского посольства в Токіо зложили свої уряди з причини явної симпатиї японьского правительства для повстанцїв. Загально думають, що японьске правительство хоче признати републиканьске правительство в Хінї.

В столици португальскої републики, Лїсбонї, вибух ґенеральний страйк гірничих робітників, злучених в робітничий синдикат. Страйкарі посувають ся в своїм запалї так далеко, що кидають бомби на войско і на трамваєві вози. Склепи і театри позамикано.

Новинки.

Львів, 1 лютого 1912.

— **Відзначеня.** Є. В. Цісар в признаню за уратоване з нараженєм власного житя людий від утопленя надав золотий хрест заслуги вахмайстрови Йосифови Добровольскому; срібний хрест заслуги з короною вахмайстрам: Францови Армбрістерови і Іванови Фількови та командантам станиць, тит. вахмайстрам: Теофілеви Смеречиньскому, Вінкентию Маковеєви і наконець срібний хрест заслуги жандармам, тит. вахмайстрам: Филипови Радмахерови і Каролеви Льойови — всім з краєвої команди жандармериї ч. 13 в Чернівцях.

— **Дрібні вісти.** Віденьскі метеорольоґи кажуть, що із всїляких проявів в природї треба сподївати ся, що в місяци лютім будуть сильні морози і великі снїги. День перший лютого здаєсь однак рішучо заперечувати тим здогадам метеорольоґів, бодай у нас у Львові. — В місяци грудни надано у Львові 5,717.418 звичайних листів і 7,672 513 переписних листів. — В Битомі на пруским Шлеску арештовано шайку фальшівників російских рублїв. При ревізиї сконфісковано паку, в котрій було 3,000.000 фальшивих рублїв. — З Радехова втекла від свого батька огородника Феликса Гельса єго 14-лїтна донька Мария. Львівска полїция відшукала єї на службі у якоїсь Шальтенової при ул. Бальоновій і відставила до Радехова, а Шальтенову потягнула до одвічальности за то, що приймила на службу дївчину без книжочки службової.

— **Пригода на зелїзници.** Із Станиславова доносять нині: Вчера по полудни вискочив із шин ваґон службовий поїзду 371 в хвили в'їзду до стациї Галич. Управитель поїзду Манчур згинув на місци. Дві особи зі служби поїздової потовкли ся. Припускають, що причиною сего нещастя стало ся то, що колесо на оси пересувуло ся. Слїдство в сїй справі веде ся.

— **В самоубийчім намірі** кинув ся вчера о 1 год. по полудни з реальности ч. 11 при улици Дзялиньских Іван Пфаф, директор одної з місцевих шкіл мужеских. На місце тої подїї збігли ся сусїди і приїхала також заалярмована поготівля ратункова, котра подала нещасливому першої помочи. То однак не богато помогло, бо нещасливий небавком опісля помер в наслїдок внутрішних ушкоджень. Причиною самоубийства стала ся мабуть невилїчима хороба.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Саля „Gwiazdy" ул. Францїшканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

так і другого, що здавало ся, ие від того була, аби стати до шлюбу з обома.

Описаний епізод був одним з моментів сеї борби. От Вертоградов і обдумав тепер, як би се так вгамувати Шакалова, щоб однак не зробити нїякої важної уступки, инакше кажучи, одурити єго. Вертоградов не надто був крепкий на слово і позваляв собі деколи обіцяти таке, чого нїколи не мав на менї виповнити. І в сім случаю він, по части маючи на метї деяку глупоту Шакалова, покладав надію на сю дорогоцінну свою здібність, а коли в тім постановив удатись до неї тілько в самій остатній потребі.

Вже місто лишило ся по заду і видко було церкву передмістя. Спершу, в далечинї рухала ся чорна коробка і Вертоградов подумав, що се є Шакалов. Добреб догонити єго в дорозї. Се додало би шансів намовити єго. Приїде до брата, розбалакає ся, залїнує ся, тяжко буде витягнути. Тому Вертоградов казав візникови гнати коний.

І справдї при візді до передмістя він мало що не догонив Шакалова, але саме тодї в вузкім ярі стрітили ся три селяньскі вози. Довелось розминати ся ходою, а октавіст за той час доїхав до брата.

III.

На передмістю в час віддзвонили вже на вечерню, диякона не було дома і коли бричка, на котрій приїхав Вертоградов, доїхала до воріт дияконьского дому, Шакалов встиг представити себе невістцї, стрясти з себе порохи і тепер сидів вже на ґанку за круглим столиком і залюбки попивав квас. Вечірне сонце сховало ся за узгіре, але єго лучі ще дрожали у повітрю. Від ріки повіяло легкою прохолодою. Федір Гнатович розіпняв ґузики кафтана і камізельки і мелянхолїйно дивлячись на рожеву хмарку, що спокійно плила по небі; скручував товсту циґарку, а сьвіжий, тільки що почати тютюн лежав перед ним.

Коли бричка зупинила ся коло воріт, Шакалов повернув голову до воріт.

— О! — грубо пробасував він. — Ще гість! Хто би то був? Сьвятий Николай Угодник! — скрикнув він, пізнавши Вертоградова, що переходив вже подвіре і наближав ся до ґанку. — Та се Вертоградов! Яким чином, Антоне Михайловичу! Як-же се ви? Навіть всеночну зважились перервати? Отсе раз чудо!

Само собою розумів ся, що Шакалов не вважаючи на власну простодушність, дуже добре розумів, чого приїхав Вертоградов. Не дурнож він, по сьвіжій сварцї, приймив жартобливий і ввічливий тон. Се поясняло ся по части і тим, що тут він себе почував трохи господаром і ввічливість уважав за обовязок. Вертоградов наближив ся до столика і з докором похитав головою.

— І не сором вам, і не гріх, Федоре Гнатовичу! Чи можна так безбожно карати чоловіка! Ай—ай—ай!

— Як карати? По що карати? — з лукавством спитав Шакалов.

— Та якже? Ви не знаєте, що без вас хор, все одно, що — фу, ось що він без вас! І на тобі, перед самою всеночною відїздите... Хиба се не кара?

Тут Вертоградов без сумнїву мав на метї з легка підлестити октавістови. Шакалов підсунув єму крісло і ввічливо промовив.

— Сідайте, Антоне Михайловичу. Та чи не хочете квасу? Дайте лише нам склянночку, Одарія Гаврилівна! Адже ви знаєте жінку мого брата, отця Амврозия? А ось і она.

При появі невеличкої смаглявої жінки Вертоградов підвів ся, а уклонивши ся їй, промовив:

— А якже, ми знайомі! — А потім сів на крісло і сказав: — А за квас, спасибі. Нема часу. Вільного часу дуже мало маю...

Господиня привитала ся і зараз знову пішла до господарки.

— Ну, якже Федоре Гнатовичу, — сказав Вертоградов — їдемо зі мною?

— Як то їдемо? Та чогож я приїхав? Я хочу спочити... І до того з огляду на голову, як ви самі сказали, Антоне Михайловичу...

— Е, годї вам, я в роздраженню... Се кождому лучає ся і вам може лучити ся... Їй-Богу, їдьмо Федоре Гнатовичу... Самі подумайте, всеночна, — що скаже преосьвящений? Вам то нічого, ви якось вибрешетесь, а менї що буде? І за що ви так справдї на мене? Ах, Боже мій, Боже мій...

Шакалов похитав головою.

— Нї, я вже тут зістану ся... Що менї! Ви якось обійдетесь, а за то у другій справі вам якось без мене лїпше, Бігме!

Се було сказано з такою злостию, якої від Шакалова навіть сподіватись не можна було. Вертоградов зрозумів про яку таку „другу справу" він каже і прийшов до переконаня, що тепер сама пора „поступити ся".

— Слухайте! — заговорив він з сердечною нотою в голосї. — На що ви се кажете? Нї в якій „другій справі" удачі я не хочу. І я вам по щирости кажу Федоре Гнатовичу, нїколи я до неї, себто до Марти Ілїнишної, сериозного заміру не мав і не маю... Се я вам просто кажу від серця... І навіть кажу вам — тут Вертоградов подумав „коли брехати, так брехати" — скажу я вам, иншу цїль мою...

— Хиба? — з глубоким недовірством спитав Шакалов.

— Хай я не буду більше дириґентом архиерейского хору, коли то неправда.

Тут Вертоградов подумав: „дириґентом я однаково буду, бо більше нема кому".

— Ого! — пробасував Шакалов.

— Запевняю вас, Федоре Гнатовичу! Робіть ви що хочете зі своєю Мартою. Зовсім она менї не до вподоби.... Груба дуже і ніс великий!...

(Конець буде).

В пятницю 2 лютого „Вій“, фантастична оперета в 4 діях М. Кропивницкого.

В суботу 3 лютого „Травіята“, опера в 4 діях Ц. Вердія.

В неділю 4 лютого по полудни о годині 3 „За двома заяцями“, комедия з міщаньского житя в 4 діях М. Старицкого.

Вечером о год. 7½ „Паливода“, фарса в 4 діях зі співами і танцями Карпенка-Карого.

— **Втеча ігумена ченстоховского монастиря.** „Gon. Czest.“ доносить: Перебуваючий в послідних часах в монастири Братів Милосердия під Віднем бувший ігумен монастиря ОО. Павлінів на Ясній горі в Ченстохові о. Евзебій Рейман, виїхав з того монастиря не звістно куди. Ходить чутка, що мабуть поїхав через Брему до Америки. В сій справі доносять з Відня до „Kur. Warsz.“: Ігумен Рейман перебував в монастири ОО. Боніфратрів в Ґітцельдорфі під Віднем від дня 26-го мая мин. року до кінця падолиста. З кінцем падолиста виїхав і казав, що їде на реколекциї до одного з львівских монастирів. Від тої пори пропала за ним і чутка. У Львові не був він ані в монастири оо. Єзуїтів ані в ніякім иншім монастири.

Рівночасно доносить „Gon. Czest.“, що ченстоховский поліцмайстер Чесноков в супроводі комісаря І. циркула міста Ченстохови, Татарова прибув сими днями до монастиря на Ясній горі і переслухував через три години двох черців, замішаних в справу Мацока, а то о. Базиля Олесіньского і о. Алексія Лучая.

— **Промисловий цегольник.** Поліция арештувала співвластителя фабрики цегол на Знесінню, Здислава Белявского, за обманьство на більші розміри, якого допустив ся на шкоду офіцияла канцелярийного п. Дембца. Белявский мав доставити Дембцови більшої скількости цегол і на покрите належитости взяв від него векслї на 7.000 корон. Векслї ті пустив він в курс, а діставши за них гроші, поплатив свої довги, але Дембцови не доставив цегли. Белявского відставлено до суду.

— **Шпигуньства без кінця.** З Кракова доносять: Арештовано тут женщину підозріну о шпигуньство в користь Росиї. Приїхала она в послідних днях з Королївства польского і подала, що називає ся Антоніна Кручиковска. Власти довідали ся, що она в цілях шпигуньских намірила війти в зносини з кругами войсковими. Знайдено при ній кореспонденцию зі шпигуньскими бюрами в Варшаві і Петербурзї. Кручиковска була кельнеркою, касиєркою і буфетовою дамою. Часописи доносять, що она вже признала ся до того, що в цілях шпигуньских приїхала до Кракова.

Господарство, промисл і торговля

— **50-процентова знижка фрахту для штучних навозів.** Що інтензивна раціональна господарка опирає ся передовсім на уживаню гноїв, се вже загально відомо. Що раз більше запотребоване штучних погноїв нашими господарями сьвідчить отже, що зворот до інтензивної господарки у нас вже слїдний. До загального прискореня сего звороту стремить „Сільский Господар“ в першій мірі через масове закладане дослідних піль із штучними погноями та курси і виклади господарскі. Заложений „Сільским Господарем“ Краєвий Союз господарско-торговельних спілок, торговельний синдикат „Сільского Господаря“, має знов на меті улекшити нашому рільничому загалови як найкориснїйше закупно штучних погноїв як і взагалї всїх господарских артикулів.

Дуже отже важною справою для нашого рільничого загалу є узискане фрахтових пільг при спроваджуваню погноїв. На внесене п. Гогенблюма, почетного президента „Австрийскої Централї для збереженя інтересів рільництва і лїсництва“ у Відни, до котрої належить як член також „Сільский Господар“, поставлене в державній раді зелїзничій, признало ц. к. мінїстерство державних зелїзниць 50-процентову знижку фрахту на каїніт, потасову сіль, томасину, кістяну мучку і чілїйску салїтру з важностию до 15 мая с. р.

Повідомляючи про се наше товариство, заявила „Австрийска Ценраля“, що робить дальші стараня о узискане такої самої знижки на суперфосфат і сїркокислий амоняк. „Сільский Господар“ вніс отже безпроволочно петицию до ц. к. Мінїстерства державних зелїзниць о признане 50-процентової фрахтової знижки також на суперфосфат та сїркокислий амоняк, просячи рівночасно о продовжене реченця важности знижок на всї погної до кінця червня с. р. з огляду на наші кліматичні відносини. В тій петиции просить також „Сільский Господар“ з огляду на наших селян, щоби знижки відносили ся вже до 100-кілєвих посилок чілїйскої салїтри.

О поперте сеї петициї до ц. к. Мінїстерства зелїзниць віднїс ся „Сільский Господар“ до ц. к. Мінїстерства і до „Австрийскої Централї“.

З признаних і сподіваних знижок може рільничий загал користати найлїпше і найпевнїйше, коли буде замовляти штучні погної в торговельнім синдикатї „Сільского Господаря“, то є в „Краєвім Сдюзі господарско-торговельних Спілок“ стов. зар. з обм. пор. у Львові, улиця Зіморовича ч. 20.

Телеграми.

Лісбона 1 лютого. Поліция доконала нових арештовань. В осередку міста експльодувала бомба. В льокальностях союза стоваришень робітничих викрито фабрику бомб і сконфісковано материяли вибухові, револьвери і штилети.

Мукден 1 лютого. З причини арештовань кількох Японців, підозріних о революцийну пропаґанду, відділ японьского войска вступив до міста в цїли охорони тутешних Японців. Страчено 37 революционістів. В місті настало велике заворушене. Склепи замкнені. Богато осіб виїзджає.

Пекін 1 лютого. Уряд справ заграничних доносить, що цїсарева вдовиця повідомила кабінет, що трон заявив ся за мировим залагодженем конфлїкту. Рівночасно мінїстри одержали приказ видати відповідні зарядженя.

Загреб 1 лютого. Коли сенат університету заказав студентам відбути віче в авлї з причини розвязаня хорватского сойму, студенти хотїли відбути віче перед будинком університету, але поліция на то не позволила. Коли студенти не хотїли розійти ся, виступила сторожа і розігнала демонстрантів. Студенти знов зібрали ся. Тоді сторожа кинулась на них і била шаблями а трох легко зранила. Студенти пішли відтак перед льокалї кількох институций угорских, підносячи оклики: Проч! Пять демонстрантів арештовано. О 8 год. вечером був вже в місті повний спокій.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Курс львівский.

Дня 31-го січня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	697·—	704·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	442·—	448·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	542·—	548·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	480·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	—·—
Банку гіпотечного 4½ прц. . .	98·60	99·30
4½% листи заст. Банку краєв. .	98·70	99·40
4% листи застав. Банку краєв. .	92·40	93·10
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	97·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·90	92·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·20	98·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%. .	98·30	99·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·20	90·90
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 К .	91·50	92·20
IV. Льоси. (Курс віденьский)		
Австрийскі черв. хреста	67·50	73·50
Угорскі черв. хреста	45·50	51·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. .	79·—	85·—
Базиліка 10 К	35·—	39·—
Йошів 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·46
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·50	117·90
Доляр американьский.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелїзниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видає

Білети складані комбіновано - окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в одним напрямі на німецких зелїзницях, важні 45 днів.

Білети картонові звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелїзничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеграфічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарнї В. Ковальського під зарядом І. Возняка. (Телефон ч. 527)